

LISA KLEYPAS

Chladnokrevný
ničema

*Chladnokrevný
ničema*

PRAHA 2017

Přeložila: **JANA PACNEROVÁ**

Lisa Kleypas: Chladnokrevný ničema
Vydání první
Copyright © 2015 by Lisa Kleypas
All rights reserved

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Květnového vítězství 332/31, Praha 4,
www.baronet.cz v roce 2017 jako svou 2089. publikaci
Přeloženo z anglického originálu Cold – Hearted Rake vydaného
nakladatelstvím Avon Books, an Imprint of HarperCollins Publishers,
New York v roce 2015
Český překlad © 2017 Jana Pacnerová
Odpovědná redaktorka Daniela Čermáková
Korektorka Marie Kejvalová
Ilustrace na přebalu © 2017 Martina Černá
Přebal a vazba © 2017 Ricardo a Baronet
Sazba a grafická úprava Ricardo, Sázavská 19, Praha 2
Tisk a vazba: **FINIDR**, s. r. o., Český Těšín

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané
Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-269-0591-2

BARONET
Praha 2017

LISA KLEYPAS

*Chladnokrevný
ničema*

*Mé báječné a nadané redaktorce Carrii Feronové –
děkuju Ti, žes uskutečnila mé sny!
S láskou navěky
L. K.*

Kapitola 1

Hampshire, Anglie
Srpen 1875

„Čert ví, proč mám mít zničený život,“ pronesl Devon Ravenel zasmušile, „jenom proto, že nějaký bratranec, kterého jsem nikdy neměl rád, spadl z koně.“

„Theo nespadl, abychom byli přesní,“ opáčil jeho mladší bratr Weston. „Ten kůň ho shodil.“

„Očividně připadal tomu koni stejně nesnesitelný jako mně.“ Devon přecházel po přijímacím pokoji neklidnými, krátkými kroky. „Kdyby si Theo ten svůj zatracený vaz už nezlomil, s radostí bych mu ho šel zlomit já.“

West na něj vrhl rozhořčený a zároveň pobavený pohled. „Jak si můžeš stěžovat, když jsi právě zdědil hraběcí titul a s ním panství v Hampshiru, pozemky v Norfolku, dům v Londýně...“

„Samé majorátní statky. Odpusť mi nedostatek nadšení z půdy a nemovitostí, které mi nikdy nebudou patřit a nemůžu je prodat.“

„Možná se ti povede majorát prolomit, přijde na to, jak byl ustanovený. Pokud ano, mohl bys všechno prodat a mít to z krku.“

„Kdyby Pánbůh dal.“ Devon s odporem pohlédl na plesnivou skvrnu v koutě. „Nikdo se zdravým rozumem nemůže očekávat, že tu budu žít. Tenhle dům se rozpadá.“

Bylo to poprvé, co oba vkročili do Eversby Priory, prastarého rodinného sídla, zbudovaného na zbytcích klášterních obytných budov a kostela. Ačkoliv Devon převzal šlechtický titul krátce poté, co před třemi měsíci bratranec zemřel, vyčkával co nejdéle, než se rozhodl čelit kopci problémů, s nímž se nyní střetl.

Zatím viděl jen tenhle pokoj a vstupní halu, tedy dvě místnosti, které měly udělat na návštěvníky největší dojem. Koberce byly prošlapané, nábytek ošoupaný, lišty na stěnách špinavé a popraskané. Nic z toho nevěstilo nic dobrého pro stav zbytku domu.

„Potřebuje to rekonstrukci,“ připustil Weston.

„Potřebuje to srovnat se zemí.“

„Není to tak zlé...“ West nedomluvil a vyjekl, protože se začal nohou propadat do prohlubně v koberci. Uskočil a zadíval se na prohlubeň ve tvaru misky. „Co, u všech d'asů...?“

Devon se shýbl a zvedl roh koberce, čímž odhalil prohnílou díru v podlaze pod ním. Potřásl hlavou, spustil koberec zpátky na místo a přistoupil k oknu, opatřenému tabulkami tvaru kosočtverců. Olovo, jež spojovalo jednotlivé kusy skla, bylo zkorodované, pan-ty a kování zrezivěly.

„Proč se o dům nikdo nestaral?“ zeptal se West.

„Zřejmě proto, že nebyly peníze.“

„Ale jak je to možné? Panství má osm tisíc hektarů. Všichni ti nájemci, roční výnosy...“

„Farmaření na panství už nevynáší.“

„V Hampshiru?“

Devon k němu vyslal temný pohled a pak se znovu soustředil na vyhlídku. „Všude.“

Hampshirská scenerie byla zelená a venkovská, úhledně dělená lahvově zelenými živými ploty v plném květu. Nicméně někde za veselými shluky cha-

loupek s doškovými střechami a úrodnými plochami, rozdělenými jako podle pravítka, a prastarými lesy – někde tam se kladly tisíce kilometrů ocelových kolejí pro chystaný útok železničních lokomotiv a vagonů. Po celé Anglii začaly vyrůstat nové továrny a průmyslová města, množily se rychleji než kočky na jaře. Devon měl tu smůlu, že zdědil titul právě ve chvíli, kdy vlna průmyslu likvidovala aristokratické tradice a šlechtický životní styl.

„Jak to víš?“ zeptal se bratr.

„To ví *každý*, Weste. Ceny obilí spadly až na dno. Kdy jsi naposled četl *Timesy*? Nesleduješ žádné debaty v klubu nebo v hospodách?“

„Když se mluví o farmaření, tak ne,“ zněla Westova kyselá odpověď. Těžce dosedl a promnul si spánky. „Tohle se mi nelíbí. Myslel jsem, že jsme si slíbili, že nikdy nebudeme nic brát vážně.“

„Snažím se. Ale smrt a chudoba tak nějak každou zábavu kazí.“ Devon se opřel čelem o okenní tabulku a dodal zasmušileji: „Vždycky mě bavil pohodlný život, když jsem nemusel věnovat ani den poctivé práci. Teď mám *povinnosti*.“ Pronesl to, jako by šlo o neslušné slovo.

„Pomůžu ti vymyslet způsoby, jak se jim vyhnout.“ West vylovil z vnitřní kapsy kabátu stříbrnou kapesní láhev. Odzátkoval ji a dlouze si přihnul.

Devon zvedl obočí. „Není na to trošku brzy? V poledne už budeš nametený.“

„Ano, ale aby k tomu došlo, musím začít hned.“ West znovu zvedl láhev ke rtům.

Navyklá nestřídmost, uvažoval Devon s obavou, začíná bratra dohánět. West byl vysoký a hezký čtyřia dvacetiletý muž s vrozenou inteligencí, kterou se snažil používat co nejméně. Za uplynulý rok mu přemírou

pítí zčervenaly líce a změkla šíje i pas. Ačkoliv Devon dbal na to, aby se do bratrových záležitostí nikdy neměšoval, v duchu se ptal, zda by se o tom nemírném popíjení přece jen neměl zmínit. Ne, West by nevyžádanou radu jenom odmítl.

West vrátil láhev do kapsy, vytvořil z rukou stříšku a pozoroval Devona přes špičky prstů. „Potřebuješ získat kapitál a zplodit dědice. Bohatá manželka by oba problémy vyřešila.“

Devon zesinal. „Vždyť víš, že se nikdy neožením.“ Znal své hranice: nebyl předurčený stát se manželem nebo otcem. Představa, že by se opakovala fraška jeho dětství, v níž by sám hrál roli krutého a lhostejného rodiče, mu naháněla husí kůži. „Až zemřu,“ pokračoval, „jsi na řadě ty.“

„Opravdu věříš, že tě přežiju?“ podivil se West. „Se všemi svými neřestmi?“

„Mám jich stejné množství.“

„Ano, ale já se jim věnuju s mnohem větším nadšením.“

Devon nedokázal potlačit sarkastický smích.

Nikdo nemohl předvídat, že z rozvětveného rodu Ravenelů budou právě oni dva posledními výhonky rodokmenu, sahajícího až k normanským dobytelům. Naneštěstí byli Ravenelové odjakživa příliš horkokrevní a impulzivní. Podléhali každému pokušení, páchali kdejaký hřích a opovrhovali všemi ctnostmi, což mělo za následek, že obvykle umírali dřív, než se stihli rozmnožit.

Ted' už zbyli jen dva.

Ačkoliv byli Devon a West urození, nikdy nepatřili k nejvyšším kruhům, do světa tak uzavřeného, že do něj nepronikla ani nižší šlechta. Devon se pramálo vyznal ve složitých pravidlech a rituálech, jež odlišo-

valy aristokraty od běžných mas. Věděl však, že panství Eversby není zlatý déšť, nýbrž past. Už nedokázalo vynášet dostatečné příjmy, aby se udrželo. Pohltí skromný roční příjem z jeho svěřeneckého fondu, rozdrťí ho a pak zatočí i s bratrem.

„Ať Ravenelové vymřou,“ řekl Devon. „Jsme bídná banda a vždycky jsme byli. Komu na tom sejde, jestli hraběcí titul zanikne?“

„Sluhové a nájemci by mohli mít námitky proti tomu, že přijdou o příjmy a domovy,“ poznamenal West suše.

„Ať se jdou všichni oběsit. Já ti povím, co je třeba udělat: nejdřív vypakuju vdovu po Theovi a jeho sestry, nejsou mi k ničemu.“

„Devone...“, uslyšel bratrův nejistý hlas.

„Pak najdu nějaký způsob, jak zrušit majorát, rozdělit panství a prodat ho po kusech. Jestli to nebude možné, očešu z domu všechno, co má nějakou cenu, dám ho strhnout a prodám kámen...“

„Devone.“ West ukázal ke dveřím, kde na prahu stála malá, štíhlá žena zahalená v černém.

Vdova po Theovi.

Byla dcerou lorda Carberyho, irského šlechtice, který vlastnil hřebčín v Glengarrifu. Provdlala se za Thea pouhé tři dny před jeho smrtí. Taková tragédie vzápětí po radostné události pro ni musela být krutý šok. Jako jeden z mála posledních členů vymírající rodiny Devon předpokládal, že asi měl poslat kondolenční dopis, když došlo k Theově nehodě. Jaksi se však tato myšlenka nikdy nestala činem, zůstala jen v jeho mozku jako smítko zachycené na klopě kabátu.

Snad by se byl Devon i přiměl poslat kondolenci, kdyby necítil k bratranci takovou zášť. Život byl k Theovi v mnoha směrech štědrý, obdařil ho bohatstvím, výsadami a pohledností. Ovšem místo aby byl

za své štěstí vděčný, Theo byl odjakživa samolibý a nadřazený. Tyran. Protože Devon nikdy nedokázal přehlédnout urážku či provokaci, nakonec se s Theem při každém setkání porval. Tvrdit, že je mu líto, že už bratrance nikdy neuvidí, by byla lež.

Pokud šlo o Theovu vdovu, žádný soucit nepotřebovala. Byla mladá a bezdětná a měla vdovské věno, což jí usnadní další sňatek. Ačkoliv se údajně mělo jednat o krásku, těžko se to dalo posoudit, hustý černý závoj ji zastíral mlhou chmur. Jedna věc byla jistá: po tom, co právě vyslechla, jí Devon určitě připadá odporný.

Kašlal na to.

Devon a West se uklonili a vdova odpověděla zběžným pukrletem. „Vítejte, mylorde. A pane Ravenele. Co nejdříve vám předám seznam domácího inventáře, abyste mohl loupit a drancovat organizovaně.“ Její hlas byl jemný, slabiky jakoby vybroušené ze skla mrazily nevolí.

Devon pozorně sledoval, jak vstupuje do místnosti. Postavu měla na jeho vkus příliš štíhlou, jako proutek v těžké mase smutečních šatů. Na jejím kontrolovaném pohybu však bylo cosi strhujícího, jakási nenápadná těkavost a vrtošivost ukrytá v nehybnosti.

„Upřímnou soustrast k vaší ztrátě,“ řekl.

„Upřímné blahopřání k vašemu zisku.“

Devon sraštil čelo. „Ujišťuju vás, že jsem o titul vašeho manžela nikdy nestál.“

„To je pravda,“ přidal se West. „Stěžoval si na to celou cestu z Londýna.“

Devon vyslal k bratrovi zničující pohled.

„Majordomus Sims vás provede po domě a parku, kdykoli se vám to bude hodit,“ pronesla vdova. „Jelikož já, jak jste sám poznamenal, vám nejsem k žádnému užitku, odeberu se do svého pokoje a začnu balit.“

„Lady Trenearová,“ opáčil Devon stroze, „zřejmě jsme vykročili špatnou nohou. Omlouvám se, jestli jsem vás urazil.“

„Netřeba se omlouvat, mylord. Nic víc než takové poznámky jsem od vás neočekávala.“ Pokračovala dřív, než Devon stihl odpovědět. „Smím se zeptat, jak dlouho zamýšlíte na Eversby Priory zůstat?“

„Dvě noci, předpokládám. U večeře bychom snad spolu mohli probrat...“

„Obávám se, že moje švagrové a já s vámi nebudeme moci večeřet. Jsme překonány žalem a budeme jíst odděleně.“

„Hraběnko...“

Ignorovala ho a beze slova opustila místnost. Do konce i bez pukrlete.

Omráčený a rozhořčený Devon zíral na prázdné dveře přimhouřenýma očima. Ženy s ním *nikdy* nejednaly takhle opovržlivě. Cítil, jak se v něm zvedá vztek. Jak ho sakra může obviňovat ze vzniklé situace, když v té věci vůbec neměl na vybranou?

„Čím jsem si to zasloužil?“ zeptal se nahlas.

Westovi zacukaly rty. „Kromě toho, žes řekl, že ji vyhodíš a její domov zničíš?“

„Omluvil jsem se!“

„Ženám se nikdy neomlouvěj. Tím se jen potvrdí, žes udělal chybu, a rozhněvá je to ještě víc.“

Devon si říkal, že ať ho vezme čert, jestli bude trpět drzost ženy, která by mu měla nabízet pomoc, místo aby ho zahrnovala výčitkami. Vdova nevдова, dostane zasloužené ponaučení.

„Promluvím si s ní,“ prohlásil chmurně.

West zvedl nohy na čalouněnou pohovku, natáhl se a strčil si polštář pod hlavu. „Probud' mě, až bude po všem.“

Devon opustil přijímací pokoj a následoval vdovu dlouhými kroky. Zahlédl ji na konci chodby, šaty a závoj se za ní vlnily, když rychle odplouvala jako pirátská loď s napnutými plachtami.

„Počkejte,“ zavolal za ní. „To, co jsem prve řekl, jsem tak nemyslel.“

„Ale *myslel*.“ Zastavila se a prudce se otočila čelem k Devonovi. „Máte v úmyslu zničit panství a odkaz své rodiny, a to jen pro své sobecké záměry.“

Zastavil se před ní, ruce zaťaté v pěsti. „Podívejte,“ pronesl chladně, „maximum, co jsem kdy musel zvládat, byl nájemní byt, kuchařka, komorník a jeden kuň. A teď se ode mě čeká, že se budu starat o hroutící se panství s víc než dvěma stovkami nájemních statků. Myslel bych, že si to zaslouží trochu ohledů. Dokonce i soucitu.“

„Chudinko. Musí to být velmi náročné a nepohodlné, když vás něco nutí myslet na někoho jiného než na sebe.“

S tímto dloubnutím na rozloučenou se pokusila odejít. Nicméně se zastavila u klenutého výklenku ve zdi, určeného k vystavování majestátních uměleckých předmětů na podstavcích.

Teď ji měl Devon v pasti. Naschvál se opřel dlaněmi po obou stranách výklenku a zablokoval jí ústupovou cestu. Uslyšel, jak se jí zadrhl dech a – ačkoliv na to nebyl nijak hrdý – pocítil nával uspokojení, že ji znervóznil.

„Nechte mě projít,“ řekla.

Nepohnul se, držel ji v zajetí. „Nejdřív mi povězte své jméno.“

„Proč? Nikdy vám nedám svolení je používat.“

Rozhořčeně pozoroval její zahalenou postavu. „Nenapadlo vás, že nám víc prospěje vzájemná spolupráce než nepřátelství?“

„Právě jsem přišla o manžela a o domov. Co přesně mohu získat, mylordé?“

„To byste si patrně měla zjistit, než se rozhodnete udělat si ze mě nepřítele.“

„Byl jste nepřítel, ještě než jste sem vkročil.“

Devon se přistihl, jak napíná oči, aby viděl skrz závoj. „Musíte nosit ten hromský hlavokryt?“ zeptal se podrážděně. „Je to jako mluvit se stínidlem na lampu.“

„Tomu se říká smuteční závoj a ano, v přítomnosti návštěvníka ho musím nosit.“

„Nejsem návštěvník. Jsem váš příbuzný.“

„Jenom sňatkem.“

Jak ji Devon pozoroval, cítil, že ho vztek začíná opouštět. Je tak malá, křehká a hbitá jako vrabčák. Jeho tón zvládněl. „No tak, nebuďte tvrdohlavá. V mé přítomnosti závoj nosit netřeba, pokud doopravdy nepláčete, v kterémžto případě bych trval na tom, abyste se jím okamžitě znovu zahalila. Nesnesu pohled na plačící ženu.“

„Protože jste potají měkkosrdcatý?“ zeptala se sarkasticky.

Bodla ho vzdálená vzpomínka, kterou si léta zakazoval. Pokusil se ji zahnat, ale v duchu se mu tvrdohlavě vracel obraz, v němž on sám jako pěti- nebo šestiletý chlapec sedí u zavřených dveří matčiny oblékárny, rozrušený zvuky pláče z druhé strany. Nevěděl, co ji rozplakalo, ale nepochybně šlo o nějaký nezdar v milostném poměru, jichž bylo mnoho. Matka byla vyhlášená kráska, často se zamilovala a odmilovala během jediné noci. Otec, vyčerpaný jejími rozmary a pronásledovaný vlastními démony, býval doma jen zřídka. Devon si pamatoval tu dusivou bezmoc, když poslouchal její vzlyky, ale nemohl se k ní dostat. Spokojil se s tím, že jí strkal kapesník pod dveře, žadonil, aby je otevřela, a opakovaně se vyptával, co se děje.

„Deve, jsi sladký,“ říkala mezi popotahováním. „Jako všichni chlapečkové. Jenomže všichni vyrostete do sobectví a krutosti. Jste zrozeni k tomu, abyste lámalí ženám srdce.“

„Já nebudu, mami,“ naříkal polekaně. „Slibuju, že nebudu.“

Uslyšel smích mezi vzlyky, jako by řekl něco pošetilého. „Ovšemže budeš, drahoušku. Budeš, i kdyby ses o to nesnažil.“

Tato scéna se opakovala vícekrát, ale tuhle si Devon zapamatoval nejzřetelněji.

Jak se ukázalo, matka měla pravdu. Nebo aspoň mnohokrát čelil obvinění, že láme ženám srdce, ale vždycky dával jasně na srozuměnou, že nemá v úmyslu se ženit. I když se zamiloval, nikdy nic takového ženě neslibil. Nebyl k tomu důvod, když se dá každý slib porušit. Je-li kož zažil bolest, jakou si mohou způsobovat lidé, kteří se navzájem milují, sám ji netoužil nikomu způsobit.

Znovu se zaměřil na ženu před sebou. „Ne, nejsem měkkosrdcatý,“ odpověděl na její otázku. „Podle mého názoru jsou ženské slzy manipulativní, a co hůř, nehezké.“

„Vy,“ prohlásila s jistotou, „jste největší ničema, jákého jsem kdy poznala.“

Devona pobavilo, jak vyslovuje každé slovo – jako by střílela šípy z luku. „Kolik mužů znáte?“

„Dost, abych poznala ničemu na první pohled.“

„Pochybuju, že skrz ten závoj vůbec něco vidíte.“ Dotkl se prstem okraje černé gázy. „Přece to nemůžete nosit ráda.“

„Abych řekla pravdu, nosím.“

„Protože vám to zakrývá obličej, když pláčete,“ spíš konstatoval, než aby se zeptal.

„Nikdy nepláču.“

Zaskočený Devon v duchu zapochyboval, zda slyšel správně. „Chcete říct od manželovy nehody?“

„Ani tehdy.“

Která žena by něco takového vyslovila, i kdyby to byla pravda? Devon uchopil přední okraj závoje a začal ho sunout nahoru. „Držte.“ Shrnoval hrsti černého krepu přes malou čelenku, která ho přidržovala. „Ne, neodtahujte se. My dva budeme stát tváří v tvář a pokusíme se o civilizovaný rozhovor. Dobrý bože, taková plachta by stačila pro obchodní loď...“

Devon se zarazil, když se ukázala její tvář. Shledal, že se dívá do jantarových očí, zešíkmených ve vnějších koutcích jako oči kočky. Okamžik nemohl dýchat, nemohl myslet, všechny jeho smysly se ji pracně snažily pojmout.

Ještě nikdy nikoho takového neviděl.

Byla mladší, než čekal, se světlou pletí a kaštanovými vlasy, jejichž tíhu jako by vlásenky neunesly. Široké, vysedlé lícní kosti a úzká brada dodávaly jejímu obličejí nádherný kočičí tvar trojúhelníku. Křivky jejích rtů byly tak plné, že i když je pevně tiskla k sobě jako právě teď, působily měkce. Ačkoliv nebyla konvenčním způsobem krásná, byla tak originální, že otázka krásy vůbec nebyla důležitá.

Smuteční šaty měly štíhlý střih a těsně jí přiléhaly od krku k bokům, kde se rozšiřovaly řadou složitých skladů. Dalo se jen hádat, jaká postava se skrývá ve všech těch kosticích a rýzcích a komplikovaných švech. Dokonce i zápěstí a ruce jí skrývaly černé rukavičky. Kromě obličeje byla pokožka vidět jen vpředu na hrdle, kde se vysoký límeček rozestupoval ve tvaru písmene U. Spatřil tam bezbranný pohyb, když polkla. Vypadalo převelice jemně, to tajné místečko, kam by muž mohl přitisknout rty a vnímat rytmus jejího tepu.

Měl sto chutí tím začít, líbat ji na hrdlo a přitom ji odstrojovat jako složitě zabalený dárek, až by se pod ním zajíkala a svíjela. Kdyby šlo o kteroukoli jinou ženu a kdyby se nalézali v jakékoli jiné situaci, Devon by ji na místě svedl. Jelikož si ale uvědomil, že tu nemůže stát a lapat po vzduchu jako ryba na souši, pátral ve svých rozpálených, neuspořádaných myšlenkách po nějaké konvenční poznámce, která by vyzněla souvisle.

K jeho překvapení přerušila mlčení jako první. „Jmenuju se Kathleen.“

Irské jméno. „Proč nemáte irský přízvuk?“

„Poslali mě do Anglie jako dítě, žila jsem u rodinných přátel v Leominsteru.“

„Proč?“

Mezi šikmým obočím jí naskočila vráska. „Rodiče byli velice zaneprázdnění koňmi. Trávili každoročně několik měsíců v Egyptě, kde nakupovali arabské chovné koně pro své panství. Já... jim překážela. Jejich přátelé lord a lady Berwickovi, kteří byli také milovníci koní, jim nabídli, že mě vezmou k sobě a vychovají mě se svými dvěma dcerami.“

„Vaši rodiče pořád žijí v Irsku?“

„Matka zemřela, ale otec tam stále ještě je.“ Náhle měla nepřítomný pohled, v myšlenkách zabloudila jinnam. „Poslal mi jako svatební dar Asada.“

„Asada,“ opakoval Devon nechápavě.

Kathleen na něj znovu zaostříla zrak a náhle vypadala rozrušeně, od šíje k okraji vlasů se jí rozlil ruměnec.

Pak Devon pochopil. „Toho koně, co shodil Thea,“ řekl tiše.

„Nebyla to Asadova vina. Byl tak špatně vycvičený, že ho otec odkoupil zpátky od muže, který ho původně získal.“